

Kerkverhaal 9

Verhaal van de kerk.

Wij woonden naast het kosterhuis en daarnaast stond een kerk, die veel betekende in ons dorp. Toen ik ongeveer vijf jaar oud was, speelde ik veel met het zoontje van de dominee, ook vijf jaar oud. Wij zijn geboren in 1946. We hadden een wasrekje op het kerkplein staan met kleden er omheen en speelden vader en moedertje. Vaak kwamen wij ook bij het kostersechtpaar thuis. Op maandag moesten zij de koperen schalen poetsen, die zondags in de kerk waren gebruikt. Wij mochten meehelpen en met oude lappen stof het koper uitpoetsen.

Als de koster in de kerk was, mochten wij ook naar binnen. Dan zochten wij door de rijen naar gevallen stuivertjes en dubbeltjes. Die mochten wij houden...

Ondanks, dat wij bijna naast de kerk woonden, kerkten wij als gezin toch in een plaats verderop. Dat was 6 km fietsen. Voordat wij op de fiets stapten, keek mijn vader naar de lucht. Hij zei vaak: "Er zitten buien aan de lucht, maar ik denk dat ze om ons heen gaan". Dat was lang niet altijd het geval. Wij kwamen dan ook regelmatig met een nat pak in de kerk.

Jaren later, ik was toen ongeveer 9 of 10 jaar, begon het voor mij te leven in de kerk.

Het was ook de leeftijd dat ik bewust mensen ging bekijken.

Mooie hoeden, dat was toen mode. Ik heb mijn moeder nooit zonder hoed in de kerk gezien.

Ook zaten mannen en vrouwen nog apart van elkaar. Maar de tijden veranderden en mijn ouders gingen naast elkaar zitten. Soms dacht ik dat de predikant speciaal voor mij sprak, want hij keek zo naar mij. Dan ging ik even goed luisteren.

Toen ik een vast vriendinnetje vond, kerkten wij om de beurt in elkanders kerken.

De ene zondag fietste zij met mij mee naar het dorp verderop. De andere zondag ging ik met haar mee naar de kerk in ons dorp. Weer een andere kerk dan waar ik als kleuter speelde.

Gelukkig vonden de wederzijdse ouders dit geen probleem. Wij werden ouder en het geloof begon steeds meer in ons te bezinken.

Kennis en geestelijke bagage kregen wij in de kerk d.m.v. prediking, maar ook door catechisatie en jeugdvereniging. Langzamerhand voelde ik een verschil in prediking in bovengenoemde kerken.

Maar dat was tussen mijn vriendin en mij helemaal geen probleem. Wij geloofden ieder op onze eigen manier en hadden daar steun aan en vertrouwen in.

Mijn vriendin deed al jong belijdenis. Dat was een indrukwekkende gebeurtenis. Ook ontroerend.

Het was of ze een groot cadeau gekregen had. Dat heeft ze tot nu toe bewaard!

Eind zestiger jaren vonden wij onze levenspartners. Mijn vriend en ik deden tegelijkertijd belijdenis.

Na ons huwelijk kwam mijn man al snel in de kerkenraad. Het was ook de tijd dat er veel veranderde in het kerkelijk leven. Wat altijd zo vanzelfsprekend was, werd bij de jeugd minder vanzelfsprekend.

Ook veranderde er veel in liederen en tempo van het orgel. Het zuilenstelsel waarin ik was groot gebracht, brokkelde langzamerhand helemaal af. Er kwamen verschuivingen in het kerkelijk bestaan.

Kerkmuurtjes die er vroeger echt wel waren, raakten naar de achtergrond. Wij merkten dat ook aan onze opgroeiende kinderen. Zij zagen heel anders tegen het lidmaatschap van een kerk aan dan wij.

De band die wij voelden en nog altijd voelen was voor hun veel minder belangrijk.

Het was niet meer abnormaal dat er veel gezinnen naar een ander kerkgenootschap gingen of (nog verdrietiger) afhaakten. Er komen steeds meer lege rijen stoelen in de kerk. En het leven wordt steeds drukker. Denk maar aan de 24-uurs economie. Vlakbij ons huis staat een kerk die veertig jaar oud is en een groot winkelcentrum. Eind december vorig jaar werd de laatste dienst in deze kerk gehouden. Mijn man merkte toen op: "De kerk is nu gesloten, maar het winkelcentrum geopend op zondag".

Soms vraag ik mijzelf wel eens af waarom ik naar de kerk ga.

Het is nog niet eens zo eenvoudig om dit uit te leggen aan iemand die niet naar de kerk gaat.

Iemand wiens wieg niet in een christelijk gezin heeft gestaan.

Maar ik kan het iedereen aanbevelen. Het geeft rust en steun in je leven. In welke situatie je je ook bevindt. Je kunt met al je moeiten bij God terecht, maar ook met blijde dingen die gebeuren.

Wat een rijkdom om met hoogtijdagen in de kerk te zijn. Met het Kerstfeest vieren wij de geboorte van Jezus. Dan mogen wij onze blijdschap uitzingen. Evenals de andere hoogtijdagen, het lijden en sterven van Jezus herdenken. Pasen, Hemelvaart en Pinksteren, ieder jaar weer een terugkerend feest. Gezamenlijk dit vieren geeft troost en rust in een wereld die vol is van onrust, moeite en zorgen. Altijd mogen wij weer in gebed bij Jezus komen en alles aan hem voor leggen. In het boek van de Psalmen lezen wij dat wij ook bij God mogen klagen. Wij vinden in de psalmen antwoorden van God en troost!

En zo eindig ik dit verhaal door op te merken dat wij in alle situaties God nodig hebben en bij Hem rust kunnen vinden. Misschien hebben wij dan helemaal geen psychiater nodig? Laten wij trouw blijven aan de kerk waar God zich laat vinden.

Baukje Veenstra-de Kroon, Drachten